

INGEZONDEN.

HET SANITAIR TOEZICHT OP DE PROSTITUTIE TE ROTTERDAM.

Het onder bovenstaanden titel in het vorige nummer opgenomen schrijven van de Heeren Dr. BROES VAN DORT en Dr. RIETEMA, heeft bij ondergeteekende, in qualiteit zoowel van medicus als van Raadslid en eersten ondertekenaar van het daarin vermelde voorstel, uit den aard der zaak belangstelling verwekt.

Terwijl ik er mij over verblijd, in den kring der deskundigen steun te vinden in den strijd, door mij in den Gemeenteraad aangeboden tegen wat ik liever met den Hollandschen en duidelijk sprekenden naam van „keuring” placht aan te duiden, is mij toch iets in den gedachtengang der geachte schrijvers onduidelijk gebleven; en wegens het gewicht der zaak, niet alleen voor Rotterdam, zou ik gaarne in dit *Tijdschrift* mijn geachte collega's-stadgenooten eenige nadere inlichting vragen over hun bedoeling.

Terwijl zij toch „beginnen Rotterdam te nemen als voorbeeld, hoe het „sanitair toezicht niet geregeld moet zijn”, is het mij niet duidelijk geworden, of zij ook in het algemeen, voor alle groote steden van ons vaderland, het bedoelde sanitair toezicht — zooals het volgens hen behoorde te zijn — voor onuitvoerbaar achten, en of zij dus in hun 4de stelling het woordje „*alhier*” niet per abuis lieten staan.

Met andere woorden: waar de schrijvers zeggen: Ieder geneesheer weet „hoe enorm veel tijd de behandeling dikwijls van beide ziekten vereischt, „eer men tot de uitspraak mag komen, dat er geen gevaar voor infectie van „anderen meer bestaat.

„Een kortdurende behandeling in een ziekeninrichting levert geen vol- „doende waarborgen op; een behandeling zooals die dikwijls zal moeten „plaats vinden en maanden en langer kan duren is niet uitvoerbaar.”

En een paar regels verder:

„het sanitair toezicht vervallen zijnde (zal) bij den bezoeker in plaats van „gerustheid, een hooge mate van wantrouwen ontstaan, uit een hygiënisch en maatschappelijk oogpunt gewenscht”;

waar de schrijvers dit alles ronduit uitspreken, begrijp ik hen dan ver- keerd, indien ik hun de bedoeling toeschrijf, niet alleen de „keuring” te Rotterdam te verwerpen, (als zijnde hier zoo slecht mogelijk ingericht) maar ook tegen het *systeem* overal en altijd te willen getuigen?

Alles toch wat zij in deze aangehaalde woorden van *Rotterdam* zeggen, geldt van het systeem in het algemeen, maar dan behoorde ook hun vierde conclusie *algemeen* en niet plaatselijk te luiden. Of is hun bedoeling, dat het hun voorkomt, dat het verplichte sanitair toezicht overal en *dus a fortiori alhier* (dat is te Rotterdam) geheel afgeschaffd dient te worden?

Dan wordt toch door medici, die het moreel-religieuze standpunt van den onvermoeiden strijder op dit gebied, Ds. PIERSON te Zetten, en van onderge- teekende, niet deelen, een krachtige steun aangebracht in hun strijd tegen de nog weerstrevende autoriteiten en niet minder tegen Prof. VAN OVERBEEK DE MEIJER.

Een woord van dank aan de schrijvers voor hun woord, hier te Rotterdam zoo juist van pas, ontbreke daarom niet, inzonderheid niet van Rotterdam, 15 Mei 1897. Dr. W. B. VAN STAVEREN.

HET VOORSTEL C VAN DE AFDEELING ROTTERDAM EN O.

Dit voorstel met de toelichting werd door de Afdeeling R. en O. met bijna algemeene stemmen aangenomen. Het steunde op den inhoud van n°. 9 jaargang 1896 van het *Maandschrift* gewijd aan de heilgymnastiek, dat aan alle geneeskundigen in Nederland werd toegezonden.

Ter beoordeeling van het examen had Rotterdam dus niets dan de vragen uit dat *Maandschrift*.

In het ingezonden stuk in ons *Tijdschrift* van Dr. RENSSSEN, c. s. wordt de overtuiging uitgesproken, dat het in het algemeen „niet mogelijk is, een „examen te beoordeelen naar de gestelde vragen, maar dat men daarbij ook „moet kennen de gegevene, of beter nog, de verlangde antwoorden”. Waar zou Rotterdam zich de *verlangde* (?) antwoorden hebben kunnen verschaffen? Indien de gegeven antwoorden gepubliceerd waren, zou Rotterdam in de toelichting daar zeker gebruik van gemaakt hebben; hoe echter zouden ooit de verlangde antwoorden bekend kunnen worden?

Trouwens *de vragen alleen* bepalen een examen. Deze moeten zóó duidelijk gesteld zijn, dat slechts een bepaald antwoord mogelijk is. Een examen moet en mag niet zijn een oplossen van raadsels.

De vragen zijn „alles behalve volledig door den Secretaris opgeteekend”; een bewering, die zeer vreemd klinkt, indien men weet, dat de geneeskundige, die de Redactie van het *Maandschrift* bijstaat, dezelfde geneeskundige is, die het examen afnam en ook dezelfde geneeskundige als de eerste onderteekenaar van het ingezonden stuk van 8 Mei.

„ . . . het meerendeel der examinandi bestond uit leden der vereeniging, „die of in de vergaderingen, of in het *Maandschrift* over verschillende onderwerpen hadden gesproken of geschreven . . .”. Hoe kon Rotterdam dat weten, en kan een examen werkelijk ernstig gemeend zijn, indien bij voorkeur gevraagd wordt over onderwerpen, die door de leden zelf behandeld zijn? Dan — is het niet vreemd, dat *leden* der vereeniging examen doen? Waarvoor? Om lid te worden van de vereeniging, waarvan zij reeds lid zijn?? Indien zij eens gedropen waren, wat dan? Zouden zij dan het diploma, of de kwitantie, of het gecombineerde stuk, of . . . Het is onze schuld niet, dat wij den volgenden zin uit het ingezonden stuk niet begrijpen: „*Een diploma wordt niet uitgereikt*, de kwitantie, tevens bewijs van lidmaatschap is het diploma”.

De inzenders beweren, dat Rotterdam met de eerste groep vragen wil bewijzen, dat een candidaat-arts deze vragen niet gesteld zouden mogen worden. Zeker gelooven wij, dat een Hoogleraar van een candidaat arts vragen met betrekking tot de heilgymnastiek en de massage zal kunnen stellen. Maar een Hoogleraar zal niet zulke niet te beantwoorden vragen voorleggen. Dat de bedoeling van Rotterdam was, *dit* te doen uitkomen,